

TOMÍK

*Milí kamarádi,
než byste řekli švec, budou tady prázdniny a s nimi spousta nových zážitků a dobrodružství. Ani se vás neodvážím zeptat, jestli se těšíte, protože já se těším moc a moc a už skoro nemůžu dospat, až si půjdu pro vysvědčení.*

Určitě se chystáte někam na výlet nebo k babičce. Nevím, jak vy, ale já už mám prázdniny úplně plné. Nejvíc ze všeho se těším k babičce a dědovi do Lhotky. Skoro každý den tam s dědou chodíváme k vodě. Mají tam pěkný rybník plný velkých kaprů, kterých jsem se jako malý bál. Myslel jsem si totiž, že je to lochnesská příšera, kterou mě vždycky strašil můj starší brácha. Ale kam se vypravíme tentokrát na naše putování? Minule jsme se ocitli uprostřed pouště. Dneska na naší cestě budeme hledat to, co je v poušti velice vzácné a za co by každý poutník zaplatit i tím nejdražším, co má. Tím vzácným a někdy nejdražším je voda. Na naší zemi je dost vody špinavé a zkalené. Snad se nám společně podaří najít ten pravý pramen čiré a uzdravující vody, který na každého z nás čeká a prýští z něj neustále nová voda. Tak si hlavně nezapomeňte pláštěnky a deštníčky, abyste nez mokli jako já minulý týden kvůli rozvernému jarnímu počasí!

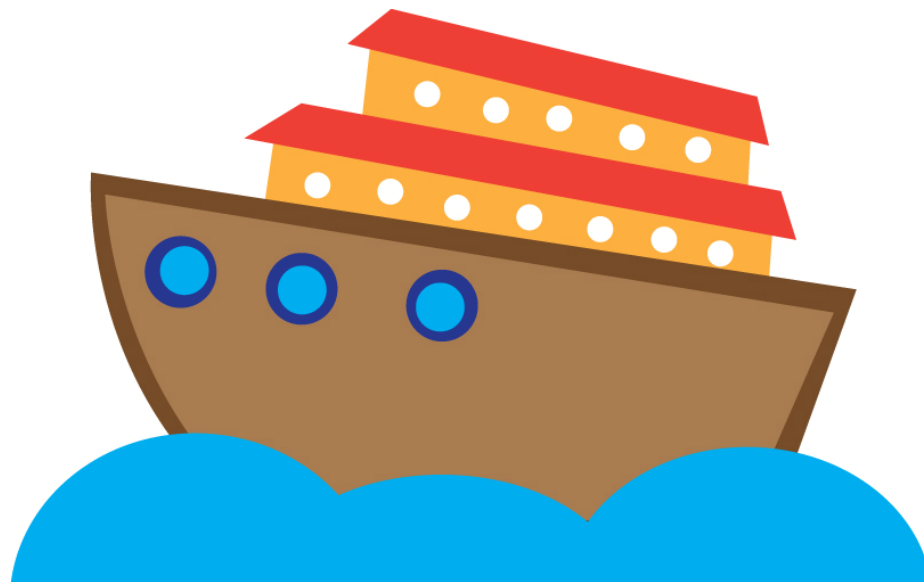
Tomík

VODA

Po dlouhém putování pouští jsme se v oáze občerstvili. Ale teď musíme putovat dál. Náš Průvodce nám při hostině slíbil, že když na Něj budeme myslet, vždy nám bude na blízku. S novou nadějí

se vydáváme dál na cestu. Ale nejprve si musíme nabrat do čutor tu nejrozšířenější ale také nejvzácnější kapalinu na naší planetě – vodu. Bez ní bychom nemohli žít. Přesto je na naší zemi tolik lidí, kteří vody nemají dostatek. A nebo je jejich voda tak špinavá, že její pití může způsobit spoustu nebezpečných nemocí. Když nám to nejstarší z nás Petr povídal, bylo nám smutno a hned jsme se proto rozhodli vzpomenout si na Průvodce, aby těm žíznivým dal ochutnat své vody z živého pramenu v oáze.

Naše putování mělo pokračovat ještě několik mil pouští. Bylo znovu neuvěřitelné horko. Aby cesta rychleji ubíhala a my nemuseli myslet na všechny útrapy, které nás čekají, vyprávěli jsme si příběhy. První z nich byl o stvoření našeho světa. Vyprávěl o tom jak Hospodin učinil klenbu a oddělil vody pod klenbou od vod nad klenbou. Klenbu nazval Bůh nebem. To bylo první den. Druhého jitra řekl Bůh: „Nahromadte se vody pod nebem na jedno místo a ukaž se souši!“ A stalo se tak. Souš nazval Bůh zemí a nahromaděné vody nazval mořem. V druhém příběhu se vyprávělo o tom, jak přišla velká potopa, protože stvoření přestalo Hospodina poslouchat. Zachránit se měl jen jeden moudrý muž se svými příbuznými. On totiž na Boha nezapomněl. Ten muž se jmenoval Noe, to v překladu znamená Odpočínutí. Bůh řekl Noemu: „Udělej si archu z goferového dřeva. V arše uděláš komůrky a vysmolíš ji uvnitř i zvenčí smolou. A

uděláš ji takto: Délka archy bude tři sta loket, šířka padesát loket a výška třicet loket. Archa bude mít světlík; na loket odshora jej ukončíš a do boku archy vsadíš dveře. Uděláš v ní spodní, druhé i třetí patro .“ Tak měla vypadat loď, ve které měl Noe zachránit sebe, své blízké a dva zástupce od každého živočišného druhu. Nad zemí se strhl lijavec a trval čtyřicet dní a čtyřicet nocí. Noe se plavil po velké vodě, která zaplavila všechno. Ani vrcholky nejvyšších hor nevyčnívaly. Když přešlo sto padesát dnů, začaly vody ze země ustupovat a opadávat. Loď zakotvila na úpatí hory Ararat. Nejprve Noe vyslal krkavce a holubičku. Holubička se brzy vrátila. A tak Noe počkal ještě sedm dní a bílého ptáčka vyslal opět na průzkum. Holubice za nedlouho přiletěla s olivovou snítkou. To znamenalo, že nedaleko je země. Noe otevřel dveře archy a spolu s rodinou a zvířaty vystoupil na novou zemi. Bůh Noemu slíbil, že už nikdy tak velkou potopu nedopustí. Další příběh byl tak moc podobný tomu, co jsme s kamarády zrovna prožívali. Byl o žízni Izraelského národa, který čtyřicet let putoval pouští. Hospodin ale ukázal Mojžíši skálu, která národ zachránila. Mojžíš na ni dvakrát poklepal svou holí a ze skály vytryskl pramen.

A právě taková skála stála přímo před námi. Malá Miriam chtěla také zkusit to, co udělal Mojžíš. Ale akorát od skály odpadly dva nevelké kamínky, které uchopila do dlaně, chvíli se na ně zahleděla a pak si je strčila do kapsy. U skály jsme se na chvíli zastavili a v jejím stínu jsme si pověděli další příběh o Mojžíšovi a Rudém moři.

A už padla tma. Seděli jsme v kruhu a ruku v ruce jsme vzpomínali na našeho Průvodce. Petr se rozhodl, že připraví večeři a že si společně budeme připomínat večeři tenkrát v oáze, kdy byl ještě Průvodce s námi. Zpívali jsme písničky. V noci se pak

každému z nás zdál podivný sen. Ve všech snech byl přítomný Průvodce. Nejmladšímu Jeníkovi se zdálo, jak vidí Průvodce v řece, jak si chvíli povídá s mužem oděným do zvířecích kůží, který křtil lidi vodou. Pak už jen zahlédl na obloze bílého ptáčka. Jeník se pak probudil. Ondrovi se zase zdálo o rybářích na velkém jezeře, ke kterému přišel Průvodce a začal si s rybáři povídat. Po chvíli se už rybářské bárky kolébaly v rytmu vln bez pasažérů a sítě byly vytažené na břeh. Rybáři následovali Průvodce. Nejdobrodružnější sen měl Matouš. Zdálo se mu, jak se na tomtéž jezeře, o kterém se zdálo Ondrovi, spustila veliká bouře. S příbojem vln bojovala uprostřed jezera loďka s dvanácti muži na palubě a s Průvodcem, který právě usnul. Všichni se báli, a tak našeho Průvodce probudili. Ten se ale na ně rozzlobil, že mu nedůvěřují jako svému Pánovi, že On je vždy ochrání, když budou s ním. Maruše se zdálo o svatbě. Bylo tam tolik hostů, že došlo víno a jediné co zbylo k pití, byla voda. V tom se objevil Průvodce a proměnil vodu ve všech džbánech v nejlepší víno, jaké kdy hosté ochutnali. Verunka zas slyšela ve snu, jak Průvodce povídá : „Jestliže kdo žízni, ať přijde ke mně a pije!“ a před sebou uviděla džbánek po okraj naplněný tou nejprůzračnější vodou, než se ho ale stačila jen dotknout, probudila se, protože ji ranní sluníčko polechtalo pod nosem a ona si kýchlá. Nejsmutnější sen se zdál Madlence. Průvodce v něm umíral a z jeho boku tekla krev a voda každá zvlášť. Naštěstí se sen rychle změnil a Madlenka v něm navštívila krásný sad a v něm strom, pod kterým ji vítal Průvodce s otevřenou náručí. Pak se už ale skutečně probudila. Nebo vlastně ji probudil Tomík. Magdalénka spala nejdéle ze všech dětí. Museli se dát znovu na cestu.

